

VAF MUSE VAF ENTINO

**Aia Sofia Coverley Turan
og Cecilie Skov**

**Four Boxes Gallery
27.05.21 - 06.06.2021
kurateret af Mai Dengsøe**

VALMUE VALENTINO¹

Valmue Valentino er en sammenstilling, jeg fandt på for to år siden. Den virkede som en sammensyning af noget skrøbeligt symbolsk, hæftet på et stærkt kapitalistisk brand – der med sine etymologiske fangearme har fingrene godt nede i kærligheden. Ordene virkede ved deres allitteration næsten spekulativ, og alligevel konkret og kraftfuld. Som en dyr og transparent kjole man gerne vil eje eller skåret ud i pap som en poppet overskrift på et rejsebureaus flyer til en blålig drømmedestination. Efter at jeg så titlen for mig har den ligget i min lomme lige siden, som en tung og irriterende sten.

Det er første gang Cecilie Skov og Aia Sofia Coverley Turan udstiller sammen. Med stor formalistisk kontrast udfylder kunstnerne to etager i den italiensk lignende *high end* modebutik Fourboxes. Bag det let gennemsigtige gardin² træder vi ind i et fitting room: en skærminstallation i halvtransparent gul epoxy. Konkave flader i et honningklistret og tyggegummi-udstrakt elegant udtryk. Spejlinstallation *Mirroring* skjuler den spejlede... frem for at dirigere blikket tilbage, drejes det rundt i buer, der som en tilfrosset sø, kun har indkapslet noget grumset og en gulkronet valmue (!), som i strid med dens natur ikke har tabt sine blade efter at være blevet plukket, kunstigt lysende, et fastholdt symbol på skrøbelighed og eufori.

Ligesom Skovs værk fremstår i en mangel på sin hovedperson – den som spejler sig - og derved kun lader spejlene spejle sig selv, arbejder Coverley Turans ligeledes med fraværets plasticitet. Coverley Turan formgiver det uoversættelige ved de samtaler, som er foregået, nu forduftet og snart forsvundet. Stadfæstet og støbt i bronze bliver socialiteten omkring gaden, den flisebelagte grund, de guffede og ud-spyttede solsikkekerner, til en rolig, men teatralisk figuration. Personerne har for længst forladt stedet, men deres tilstedeværelse har krystalliseret sig efterladenskaberne på jorden. Bag den bløde patina findes en længelsfuld brutalitet. Billedskabende virker titlen *A handful of salt* som et koncentrat af en uhåndgribeligt intensitet. Noget vil utvivlsomt gå til spilde.

Det er igennem en følsom forbindelse at de to billedkunstneriske praksisser har fundet et slægtskab i en heftigt vakkelvorn dynamik. Begrebet valgslægtskab er det første som falder mig ind. Det vil sige noget, som ikke umiddelbart hører til hinanden, men som alligevel har en tilbøjelighed til at slå sig sammen og indgå i en eller anden relation. Et romantisk begreb som stammer fra kemiens verden. Goethe har skrevet en hel roman om det. Når jeg kommer i tanker om det her, er det fordi Skov og Coverley Turans værker taler sammen, men uden at udtrykke det. De adskiller sig i deres tyngde og gestalt, men finder et tavst slægtskab i den delte optagethed for det håndværksmæssige og de fortællinger, som findes i materialet.

Et eller andet sted er identiteten forsvundet. Og ligesom titlen, der frigjort fra sin støbeform, langsomt mister forbindelsen til sit oprindelsessted, tegner værkerne på hver deres måde et billede, af noget som er gået tabt. Omklædningsrummet er tomt, solsikkekerne spist og smidt. Tiden har sat sig fast i måltidet, som er hængt op på væggen. Afskåret fra sin egen realitet, tikker uret som i en eventyrlig stilstand. Skov og Coverley Turan har arbejdet med deres værker hver for sig og i spillet mellem abstraktion og figuration, er der lang vej i mellem dem. Når de så alligevel stilles sammen opstår der en scenografisk stilhed. Et rum for fiktion.

I romanen Azorno klipper en kvinde et salathoved i strimler. Spæder det i salaten fra i går – rører rundt til de brune kanter fra den oprindelig salat næsten er skjult. Det er noget pirrende ved denne gestus og jeg må spørger mig selv: "Er det mon sådan kunstneren faktisk arbejder?"

Et eller andet ulmer bag kulissen. Appetitligt stillet frem til servering.

Mai Dengsøe, København / Skive, maj 2021

I I began writing some years ago when I worked for the artist Ursula Reuter Christiansen. I was living in her farmhouse, on the countryside for a good amount of time. She served me dinner, payed some money and I helped her in her studio. I had decided not to write anything about her when writing this text, not to make the sound of my stories too repetitive. When I mention her anyway it is because, when ever she had to perform, and by perform I mean *really perform*, she would put on the black valentino dress. When we somehow ended up in Leipzig I wanted to buy something, whatever, but Valentino. It was too expensive though. Until we came to this mall, just in the city center next to the old Rathaus I found the cheapest purple little Valentino rucksack and bought it right away. It has some scratches now. For a long time it was hanging in my boyfriend's studio since he thought it was an object of significance. I never really used it. Somehow it's too slippery to carry as a back, things just kept falling out. Almost unbearable.

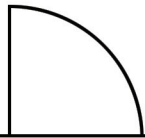
2 *Five stone game*, Aia Sofia Coverley Turan.

VÆ MUE VALENTINO

Aia Sofia Coverley Turan og Cecilie Skov
Kurateret af Mai Dengsøe

Four Boxes
27.05.21 - 06.06.2021

3. *A handful of salt*
Aia Sofia Coverley Turan
Bronze

2. *Mirroring*
Cecilie Skov
Epoxy, stål, silikone, rekvisit valmue

1. *Five stone game*
Aia Sofia Coverley Turan
Stof, sten, stål

